Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta komora)

z 30. januára 2019*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté s ohľadom na situáciu na Ukrajine – Zmrazenie finančných prostriedkov – Zoznam osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa uplatňuje zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov – Ponechanie mena žalobcu v zozname – Povinnosť odôvodnenia – Námietka nezákonnosti – Zásada proporcionality – Právny základ – Zjavne nesprávne posúdenie – Zásada *ne bis in idem*“

Vo veci T-290/17,

Edward Stavyckyj, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: J. Grayston, solicitor, P. Gjørtler, G. Pandey a D. Rovetta, advokáti,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: V. Piessevaux a J.-P. Hix, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európska komisia, v zastúpení: E. Paasivirta a L. Baumgart, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh, založený na článku 263 ZFEÚ, na zrušenie rozhodnutia Rady (SZBP) 2017/381 z 3. marca 2017, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/119/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 58, 2017, s. 34), a vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2017/374 z 3. marca 2017, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 208/2014 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 58, 2017, s. 1), v rozsahu, v akom bolo meno žalobcu ponechané v zozname osôb, subjektov a orgánov, voči ktorým sa uplatňujú reštriktívne opatrenia,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora),

v zložení: predseda komory G. Berardis (spravodajca), sudcovia D. Spielmann a Z. Csehi,

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. septembra 2018,

* Jazyk konania: angličtina.

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkové okolnosti

1 Žalobca Edward Stavyckyj je bývalý minister energetiky a uhoľného priemyslu Ukrajiny.

2 Dňa 5. marca 2014 Rada Európskej únie prijala na základe článku 29 ZEÚ rozhodnutie 2014/119/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 66, 2014, s. 26).

3 V odôvodneniach 1 a 2 rozhodnutia 2014/119 sa uvádza toto:

„(1) Rada 20. februára 2014 dôrazne odsúdila akékoľvek použitie násilia na Ukrajine. Vyzvala na okamžité ukončenie násilia na Ukrajine a na úplné dodržiavanie ľudských práv a základných slobôd. Vyzvala vládu Ukrajiny, aby zachovala maximálnu zdržanlivosť, a vedúcich predstaviteľov opozície, aby sa dištancovali od osôb, ktoré sa prikláňajú k radikálnemu konaniu vrátane násilia.

(2) Rada sa 3. marca 2014 dohodla, že s cieľom upevniť a podporiť právny štát a dodržiavanie ľudských práv na Ukrajine zameria sankcie na opatrenia na zmrazenie a vymáhanie aktív osôb identifikovaných ako osoby zodpovedné za spreneveru ukrajinských štátnych finančných prostriedkov a osôb zodpovedných za porušovanie ľudských práv.“

4 Článok 1 ods. 1 a 2 rozhodnutia 2014/119 stanovuje:

„1. Zmrazujú sa všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria osobám identifikovaným ako osoby zodpovedné za spreneveru ukrajinských štátnych finančných prostriedkov a osobám zodpovedným za porušovanie ľudských práv na Ukrajine, a fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom, ktoré sú s nimi spriaznené, uvedeným v prílohe, ako aj všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré sú vo vlastníctve takýchto osôb, subjektov alebo orgánov, v ich držbe alebo pod ich kontrolou.

2. Fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom uvedeným v prílohe sa priamo ani nepriamo nesprístupnia žiadne finančné prostriedky ani hospodárske zdroje, a to ani v ich prospech.“

5 Podmienky predmetných reštriktívnych opatrení sú definované v nasledujúcich odsekoch tohto článku.

6 Dňa 5. marca 2014 Rada prijala na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ nariadenie (EÚ) č. 208/2014 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 66, 2014, s. 1).

7 V súlade s rozhodnutím 2014/119 nariadenie č. 208/2014 stanovuje prijatie predmetných reštriktívnych opatrení a definuje podmienky uvedených reštriktívnych opatrení v podstate rovnakým spôsobom ako uvedené rozhodnutie.

8 Mená osôb, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie 2014/119 a nariadenie č. 208/2014, sú uvedené v zozname nachádzajúcom sa v prílohe uvedeného rozhodnutia a v prílohe I uvedeného nariadenia (ďalej len „dotknutý zoznam“) okrem iného s odôvodnením ich zápisu. Meno žalobcu nie je v dotknutom zozname uvedené.

9 Rozhodnutie 2014/119 a nariadenie č. 208/2014 boli zmenené vykonávacím rozhodnutím Rady 2014/216/SZBP zo 14. apríla 2014, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 2014/119 (Ú. v. EÚ L 111, 2014, s. 91), a vykonávacím nariadením Rady (EÚ) č. 381/2014 zo 14. apríla 2014, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 208/2014 (Ú. v. EÚ L 111, 2014, s. 33) (ďalej len „právne akty z apríla 2014“).

10 Právnymi aktmi z apríla 2014 bolo meno žalobcu pridané do zoznamu s informáciami, ktoré ho identifikujú ako „bývalého ministra pre palivá a energetiku“, a s týmto odôvodnením:

„Osoba, proti ktorej sa na Ukrajine vedie vyšetrovanie pre účasť na trestných činoch v súvislosti so spreneverou ukrajinských štátnych finančných prostriedkov a ich protiprávnym prevodom mimo Ukrajinu.“

11 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 25. júna 2014 žalobca podal žalobu, v ktorej sa domáhal zrušenia právnych aktov z apríla 2014 v rozsahu, v akom sa ho týkajú. Táto žaloba bola zapísaná do registra pod číslom T-486/14.

12 Rozhodnutie 2014/119 bolo zmenené rozhodnutím Rady (SZBP) 2015/143 z 29. januára 2015 (Ú. v. EÚ L 24, 2015, s. 16), ktoré nadobudlo účinnosť 31. januára 2015. Pokiaľ ide o kritériá označenia osôb, na ktoré sa vzťahujú dotknuté reštriktívne opatrenia, z článku 1 rozhodnutia 2015/143 vyplýva, že článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2014/119 sa nahrádza takto:

„1. Zmrazujú sa všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria osobám identifikovaným ako osoby zodpovedné za spreneveru ukrajinských štátnych finančných prostriedkov a osoby zodpovedné za porušovanie ľudských práv na Ukrajine, a fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom, ktoré sú s nimi spriaznené, uvedeným v prílohe, ako aj všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré sú vo vlastníctve takýchto osôb, subjektov alebo orgánov, v ich držbe alebo pod ich kontrolou.

Na účely tohto rozhodnutia patria medzi osoby identifikované ako osoby zodpovedné za spreneveru ukrajinských štátnych finančných prostriedkov osoby, proti ktorým vedú ukrajinské orgány vyšetrovanie z dôvodu:

a) sprenevery ukrajinských verejných finančných prostriedkov alebo aktív alebo spolupáchateľstva pri takejto sprenevere, alebo

b) zneužívania právomoci verejného činiteľa s cieľom získať pre seba alebo tretiu stranu neoprávnenú výhodu a tým spôsobiť škodu, pokiaľ ide o ukrajinské verejné finančné prostriedky alebo aktíva, alebo spolupáchateľstva pri takomto zneužívaní.“

13 Nariadenie Rady (EÚ) 2015/138 z 29. januára 2015, ktorým sa mení nariadenie č. 208/2014 (Ú. v. EÚ L 24, 2015, s. 1), zmenilo toto nariadenie v súlade s rozhodnutím 2015/143.

14 Rozhodnutie 2014/119 a nariadenie č. 208/2014 boli napokon zmenené rozhodnutím Rady 2015/364/SZBP z 5. marca 2015, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/119 (Ú. v. EÚ L 62, 2015, s. 25), a vykonávacím nariadením Rady (EÚ) 2015/357 z 5. marca 2015, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 208/2014 (Ú. v. EÚ L 62, 2015, s. 1). V rozhodnutí 2015/364 bol článok 5 rozhodnutia 2014/119 nahradený novým znením, ktorým sa predmetné reštriktívne opatrenia predĺžili do 6. marca 2016. Vo vykonávacom nariadení 2015/357 bola príloha I nariadenia č. 208/2014 nahradená novým znením, ktorým sa zmenili zápisy týkajúce sa 18 osôb.

15 Rozhodnutím 2015/364 a vykonávacím nariadením 2015/357 bolo meno žalobcu ponechané v zozname s informáciami, ktoré ho identifikujú ako „bývalého ministra pre palivá a energetiku Ukrajiny“, a s týmto odôvodnením:

„Osoba, voči ktorej ukrajinské orgány vedú trestné konanie za spreneveru verejných finančných prostriedkov alebo aktív.“

16 Žalobca nepodal žalobu proti rozhodnutiu 2015/364 a vykonávaciemu nariadeniu 2015/357.

17 Rozsudkom z 28. januára 2016, Stavyckyj/Rada (T-486/14, neuverejnený, EU:T:2016:45), Všeobecný súd zrušil právne akty z apríla 2014 a v podstate konštatoval, že meno žalobcu bolo zapísané na dotknutý zoznam bez toho, aby mala Rada dostatočné dôkazy.

18 Dňa 4. marca 2016 Rada prijala rozhodnutie (SZBP) 2016/318, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/119 (Ú. v. EÚ L 60, 2016, s. 76), a vykonávacie nariadenie (EÚ) 2016/311, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 208/2014 (Ú. v. EÚ L 60, 2016, s. 1), ktorými do 6. marca 2017 predĺžila uplatňovanie dotknutých reštriktívnych opatrení bez zmeny odôvodnenia týkajúceho sa žalobcu, ktoré je uvedené v bode 15 vyššie.

19 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 17. mája 2016 žalobca podal žalobu o zrušenie rozhodnutia 2016/318 a vykonávacieho nariadenia 2016/311 v rozsahu, v akom sa ho týkajú. Táto žaloba bola zaregistrovaná pod číslom T-242/16.

20 Listom z 21. októbra 2016 žalobca Rade tvrdil, že bola uvedená do omylu prostredníctvom údajne nepravdivých informácií, ktoré poskytol Úrad generálneho prokurátora Ukrajiny (ďalej len „BPG“), a žiadal o prístup k určitým dokumentom.

21 V odpovedi na tento list Rada vo svojom liste z 12. decembra 2016 informovala žalobcu, po prvé, že má v úmysle ponechať v platnosti reštriktívne opatrenia prijaté voči nemu. Po druhé, Rada uviedla, že BPG listami z 25. júla a 16. novembra 2016 potvrdil, že proti žalobcovi sa vedie trestné konanie z dôvodu sprenevery verejných finančných prostriedkov. Po tretie, Rada pripojila k svojmu listu tieto dokumenty, ako aj ďalší dokument z 18. novembra 2016, ktorý obsahuje otázky adresované BPG a odpovede na ne (ďalej len „odpovede BPG“). Po štvrté, Rada vyzvala žalobcu, aby jej predložil svoje prípadné pripomienky najneskôr do 13. januára 2017.

22 Listom z 13. januára 2017 žalobca okrem iného oznámil Rade, že BPG zmanipuloval predmetné trestné konanie s jediným cieľom pokračovať v tomto konaní a že skutkové okolnosti, ktorých sa týka toto konanie, už preskúmali iné ukrajinské orgány vrátane súdnych, a nezistili nič protiprávne. Žalobca tiež upozornil, že požiadal komisiu o preskúmanie spisov Medzinárodnej organizácie kriminálnej polície (Interpol), aby vyradila jeho meno zo zoznamu týkajúceho sa medzinárodne hľadaných osôb.

23 Listom zo 6. februára 2017 Rada zaslala žalobcovi určité dokumenty, ktoré jej predložili ukrajinské orgány, konkrétne list BPG z 27. januára 2017 a viaceré rozhodnutia ukrajinských súdov, a vyzvala ho, aby sa v tejto súvislosti vyjadril do 13. februára 2017.

24 Listom z 13. februára 2017 žalobca predložil svoje vyjadrenia.

25 Dňa 3. marca 2017 Rada prijala rozhodnutie (SZBP) 2017/381, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/119 (Ú. v. EÚ L 58, 2017, s. 34), a vykonávacie nariadenie (EÚ) 2017/374, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 208/2014 (Ú. v. EÚ L 58, 2017, s. 1) (ďalej len „napadnuté akty“), ktorými do 6. marca 2018 predĺžila uplatňovanie dotknutých reštriktívnych opatrení bez zmeny odôvodnenia týkajúceho sa žalobcu, ktoré je uvedené v bode 15 vyššie.

26 Listom zo 6. marca 2017 Rada oznámila žalobcovi napadnuté akty a súčasne odpovedala na jeho listy z 13. januára a 13. februára 2017.

27 V rozsudku z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada (T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166), Všeobecný súd zamietol žalobu žalobcu spomínanú v bode 19 vyššie.

Konanie a návrhy účastníkov konania

28 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 16. mája 2017 podal túto žalobu.

29 Dňa 28. júla 2017 Rada podala vyjadrenie k žalobe a následne 3. augusta 2017 podala odôvodnenú žiadosť v súlade s článkom 66 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, v ktorej žiadala, aby obsah niektorých dokumentov priložených k žalobe a vyjadreniu k žalobe nebol citovaný v dokumentoch patriacich k tejto veci, ku ktorým má prístup verejnosť.

30 Návrhom podaným 5. septembra 2017 Európska komisia požiadala o vstup do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Rady. Rozhodnutím z 21. septembra 2017 predseda šiestej komory Všeobecného súdu vyhovel tejto žiadosti na základe článku 144 ods. 4 rokovacieho poriadku, pričom hlavní účastníci konania nevzniesli námietku dôvernosti.

31 Písomná časť konania sa skončila 19. decembra 2017 po podaní repliky, dupliky, vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania a pripomienok hlavných účastníkov konania k tomuto vyjadreniu.

32 Návrhom podaným do kancelárie 17. januára 2018 žalobca žiadal o nariadenie pojednávania na základe článku 106 ods. 1 a 2 rokovacieho poriadku.

33 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (šiesta komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.

34 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní z 12. septembra 2018, na ktorom sa Komisia nezúčastnila, ako o tom informovala Všeobecný súd listom zo 16. augusta 2018.

35 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté akty v rozsahu, v akom sa v nich ponecháva jeho meno na dotknutom zozname,

– uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.

36 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– subsidiárne, v prípade zrušenia napadnutých aktov zachoval účinky rozhodnutia 2017/381 až dovtedy, kým nadobudne právoplatnosť zrušenie vykonávacieho nariadenia 2017/374 podľa článku 60 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

37 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd zamietol žalobu.

Právny stav

38 Na podporu svojej žaloby žalobca uvádza štyri žalobné dôvody založené, po prvé, na nezákonnosti kritéria určenia stanoveného v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2014/119, zmeneného rozhodnutím 2015/143, a v článku 3 ods. 1a nariadenia č. 208/2014, zmeneného nariadením 2015/138 (ďalej len „relevantné kritérium“), po druhé, na zjavne nesprávnom posúdení spočívajúcom v tom, že skutočnosť, ktorej sa týka trestné konanie vedené pred ukrajinskými orgánmi, nepredstavuje dostatočný skutkový základ, po tretie, na porušení povinnosti odôvodnenia, a po štvrté, na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o právny základ, keďže reštriktívne opatrenia, ktoré sa naňho vzťahujú, nepatria do oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP), ale do oblasti medzinárodnej spolupráci v trestných veciach.

39 Vzhľadom na prepojenia medzi určitými tvrdeniami existujúcimi v rámci jednotlivých žalobných dôvodov treba usudzovať, že žalobca v podstate vytýka, po prvé, porušenie povinnosti odôvodnenia, po druhé, protiprávnosť, neprimeranú povahu a neexistenciu právneho základu relevantného kritéria, a po tretie, zjavne nesprávne posúdenia pri uplatňovaní tohto kritéria v jeho prípade.

O porušení povinnosti odôvodnenia

40 V prvom rade žalobca tvrdí, že odôvodnenie, na základe ktorého bolo napadnutými právnymi aktmi jeho meno ponechané v zozname a ktoré sa zhoduje s odôvodnením uvedeným v bode 15 vyššie, je všeobecné a stereotypné, pretože sa obmedzuje na opakovanie výrazov použitých v definícii relevantného kritéria.

41 V druhom rade žalobca tvrdí, že Rada nemôže dopĺňať predmetné odôvodnenie informáciami obsiahnutými v listoch, ktoré zaslala žalobcovi v priebehu konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutých aktov (pozri body 21, 23 a 26 vyššie), pretože samotný právny akt by mal obsahovať dostatočné odôvodnenie. V každom prípade doplňujúce informácie vyplývajúce z dotknutých listov nepredstavujú dostatočné odôvodnenie.

42 Rada podporovaná Komisiou spochybňuje tvrdenia žalobcu.

43 Treba pripomenúť, že podľa článku 296 druhého odseku ZFEÚ „v právnych aktoch sa uvedú odôvodnenia“.

44 Podľa článku 41 ods. 2 písm. c) Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), ktorej článok 6 ods. 1 ZEÚ priznáva rovnakú právnu silu, ako majú zmluvy, právo na riadnu správu vecí verejných zahŕňa najmä „povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia“.

45 Podľa ustálenej judikatúry platí, že odôvodnenie vyžadované článkom 296 druhým odsekom ZFEÚ a článkom 41 ods. 2 písm. c) Charty musí byť prispôsobené povahe napadnutého aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce dotknutej osobe spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdu uskutočniť preskúmanie. Povinnosť odôvodnenia sa musí posúdiť podľa okolností konkrétneho prípadu (pozri rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 77 a citovanú judikatúru).

46 Nevyžaduje sa, aby sa v odôvodnení špecifikovali všetky príslušné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 druhého odseku ZFEÚ a článku 41 ods. 2 písm. c) Charty, sa má posudzovať nielen podľa jeho znenia, ale aj podľa jeho kontextu, ako aj z celkového pohľadu právnych noriem, ktoré upravujú dotknutú oblasť. Preto na jednej strane akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia prijatého voči nej. Na druhej strane

stupeň presnosti odôvodnenia aktu musí byť primeraný materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, v ktorých musí byť prijatý (pozri rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 78 a citovanú judikatúru).

47 Predovšetkým by odôvodnenie opatrenia na zmrazenie finančných aktív v zásade nemalo pozostávať iba zo všeobecnej a stereotypnej formulácie. S výhradami uvedenými v bode 46 vyššie musia byť naopak v takomto opatrení uvedené osobitné a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada domnieva, že predmetná právna úprava sa uplatňuje na dotknutú osobu (pozri rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 79 a citovanú judikatúru).

48 V prejednávanej veci treba uviesť, že odôvodnenie opätovne uvedené pri ponechaní mena žalobcu na dotknutom zozname (pozri bod 15 vyššie) je osobitné a konkrétne, pričom sú v ňom uvedené skutočnosti, ktoré tvoria základ pre toto ponechanie, konkrétne okolnosť, že ukrajinské orgány proti nemu vedú trestné konanie z dôvodu sprenevery verejných finančných prostriedkov alebo aktív.

49 Okrem toho ponechanie reštriktívnych opatrení proti žalobcovi v platnosti sa uskutočnilo v kontexte, ktorý žalobca poznal, keďže v rámci korešpondencie s Radou sa oboznámil okrem iného s listami BPG z 25. júla 2016, 16. novembra 2016 a 27. januára 2017 a s odpoveďami BPG (pozri body 21 a 23 vyššie), na základe ktorých Rada rozhodla o ponechaní týchto opatrení v platnosti (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 15. novembra 2012, Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, body 53 a 54 a citovanú judikatúru, a zo 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, bod 88). V týchto listoch sa uvádza názov orgánu zodpovedného za vyšetrovanie, čísla a dátumy začatia trestných konaní, najmä voči žalobcovi, skutkové okolnosti, ktoré sú mu vytýkané, mená ďalších dotknutých osôb a orgánov, výška údajne spreneverených verejných financií, príslušné ustanovenia ukrajinského trestného zákonníka, ako aj okolnosť, že žiadateľ bol písomne informovaný o tom, že je podozrivý. Konkrétne list z 25. júla 2016 spresňuje toto:

[*dôverné*] [1].

50 V liste z 12. decembra 2016 Rada jasne uviedla, že list BPG z 25. júla 2016, ako bolo potvrdené v liste zo 16. novembra 2016, obsahoval relevantné informácie, z ktorých bolo možné vyvodiť záver, že proti žalobcovi sa stále vedie trestné stíhanie týkajúce sa sprenevery verejných finančných prostriedkov alebo aktív.

51 Okrem toho napadnuté právne akty vstúpili do kontextu, ktorý zahŕňa aj korešpondenciu medzi žalobcom a Radou v rámci vecí, v ktorých boli vydané rozsudky z 28. januára 2016, Stavyckyj/Rada (T-486/14, neuverejnený, EU:T:2016:45), a z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada (T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166).

52 Treba konštatovať, že všetky tieto informácie boli získané od žalobcu pred prijatím napadnutých aktov.

53 Pokiaľ ide o list zo 6. marca 2017, ktorý nasledoval po prijatí napadnutých právnych aktov, treba uviesť, že sa v podstate obmedzuje na to, že odkazuje na skutočnosti obsiahnuté v korešpondencii, ktorú si vymenili žalobca a Rada pred prijatím týchto aktov, a na judikatúru Všeobecného súdu. Tento list tak možno vziať do úvahy pri preskúmaní uvedených právnych aktov (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 47 a citovanú judikatúru). V každom prípade treba uviesť, že obsah listu zo 6. marca 2017 sa do veľkej miery zhoduje s napadnutými aktmi a korešpondenciou medzi Radou a žalobcom (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 15. júna 2017, Kiselev/Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, body 48 a 49).

1 Skryté dôverné údaje.

54 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba prijať záver, že napadnuté právne akty v rámci svojho kontextu z právneho hľadiska dostatočne uvádzajú právne i skutkové okolnosti, ktoré sú podľa ich autora základom týchto aktov.

55 Tento záver nemožno spochybniť tvrdením žalobcu, že odôvodnenie týkajúce sa jeho osoby je údajne stereotypné.

56 V tejto súvislosti treba uviesť, že aj keď úvahy uvedené v tomto odôvodnení sú rovnaké ako úvahy, na základe ktorých boli reštriktívne opatrenia uplatnené na ostatné fyzické osoby uvedené v zozname, týkajú sa konkrétnej situácie žalobcu, proti ktorému sa vedú – z rovnakého dôvodu ako proti ostatným osobám – podľa Rady súdne konania súvisiace s vyšetrovaním sprenevery verejných finančných prostriedkov na Ukrajine (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Komisia, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 82 a citovanú judikatúru).

57 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia aktu je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorú treba odlíšiť od otázky dôvodnosti dôvodov, ktorá je súčasťou zákonnosti sporného aktu z meritórneho hľadiska. Odôvodnenie aktu je totiž formálnym vyjadrením dôvodov, na ktorých tento akt spočíva. Pokiaľ sú tieto dôvody chybné, znamená to, že je postihnutá zákonnosť tohto aktu, ale nie jeho odôvodnenie, ktoré môže byť dostatočné, aj keď obsahuje chybné dôvody (pozri rozsudok z 5. novembra 2014, Mayaleh/Rada, T-307/12 a T-408/13, EU:T:2014:926, point 96 a citovanú judikatúru).

58 Preto aj za predpokladu – ako uviedol žalobca na pojednávaní –, že Rada pri niekoľkoročnom ponechaní reštriktívnych opatrení v platnosti voči určitej osobe musí podliehať povinnosti zvýšenej starostlivosti, táto okolnosť nemala vplyv na preskúmanie, ktoré Všeobecný súd vykonáva, pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutých aktov, hoci by mohla odôvodniť prísnejšie preskúmanie, pokiaľ ide o existenciu zjavne nesprávneho posúdenia.

59 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba zamietnuť výhrady žalobcu týkajúce sa porušenia povinnosti odôvodnenia.

O protiprávnosti, neprimeranej povahe a chýbajúcom právnom základe relevantného kritéria

60 Žalobca tvrdí, že relevantné kritérium, ako je stanovené rozhodnutím 2015/143 a nariadením 2015/138, je protiprávne z dôvodu porušenia zásady proporcionality a chýbajúceho právneho základu v rámci SZBP, pokiaľ by sa mohlo vykladať v tomto zmysle, že umožňuje prijať reštriktívne opatrenia voči ktorejkoľvek osobe, proti ktorej ukrajinské orgány vedú vyšetrovanie týkajúce sa zneužitia verejných prostriedkov, nezávisle od toho, či konanie vytýkané tejto osobe môže ohroziť právny štát na Ukrajine, a teda inštitucionálne a právne základy tejto krajiny.

61 Podľa žalobcu v prípade, že by sa príslušné kritérium vzťahovalo len na osoby, ktoré sa dopustili takého konania, Rada by musela vykonať vlastnú kontrolu proporcionality. V tejto súvislosti žalobca pripúšťa, že podľa judikatúry sa Rada v zásade môže oprieť o informácie, ktoré jej zaslal BPG. Rada však nie je oslobodená od povinnosti posúdiť otázku, či poskytnuté informácie stačia na konštatovanie, že konanie vytýkané osobe, ktorá je predmetom vyšetrovania, môže ohroziť právny štát na Ukrajine. Len ubezpečením sa, že to tak naozaj je, by Rada dodržala zásadu proporcionality. V opačnom prípade by akékoľvek zásahy zo strany inštitúcií Únie do prebiehajúcich trestných konaní v tretích krajinách nepatrili do oblasti SZBP, ale do oblasti súdnej spolupráce a policajnej spolupráce v trestných veciach. Aby sa neporušil článok 40 ZEÚ, také opatrenia si vyžadujú iný právny základ ako článok 29 ZEÚ a článok 215 ZFEÚ, pričom treba prihliadnuť na to, že použitie posledného uvedeného článku predpokladá prijatie predchádzajúceho rozhodnutia, ktoré patrí do oblasti SZBP.

62 Rada a Komisia s tvrdeniami žalobcu nesúhlasia.

63 Na úvod je potrebné uviesť, že účastníci konania sa zhodujú na tom, že judikatúra uznala, že reštriktívne opatrenia prijaté v súlade s relevantným kritériom môžu byť oprávnene prijaté na základe článku 29 ZEÚ a článku 215 ZFEÚ za predpokladu, že skutkové okolnosti týkajúce sa sprenevery verejných finančných prostriedkov alebo aktív, z ktorých sú dotknuté osoby podozrivé, sú takého charakteru, že môžu ohroziť inštitucionálne a právne základy dotknutej krajiny vzhľadom na dotknuté sumy, druh spreneverených finančných prostriedkov alebo aktív alebo kontext, v ktorom k takému konaniu došlo.

64 V tomto kontexte treba pripomenúť, že ciele Zmluvy EÚ týkajúce sa SZBP sú uvedené okrem iného v článku 21 ods. 2 písm. b) ZEÚ, ktorý stanovuje:

„Únia vymedzuje a uskutočňuje spoločné politiky a činnosti a pracuje na dosahovaní vysokého stupňa spolupráce vo všetkých oblastiach medzinárodných vzťahov s cieľom… upevňovať a podporovať demokraciu, právny štát, ľudské práva a zásady medzinárodného práva.“

65 Tento cieľ uvedený v bode 3 vyššie sa spomína v odôvodnení 2 rozhodnutia 2014/119.

66 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry ciele, aké sú uvedené v článku 21 ods. 2 písm. b) ZEÚ, treba dosiahnuť zmrazením majetku, ktorého rozsah je, tak ako v prejednávanej veci, obmedzený na osoby zodpovedné za spreneveru štátnych prostriedkov, ako aj osoby, subjekty alebo orgány, ktoré sú s nimi spojené, t. j. osoby, ktorých konanie môže narušiť riadne fungovanie verejných inštitúcií a orgánov, ktoré sú s nim spojené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 95 a citovanú judikatúru).

67 Rovnako treba uviesť, že dodržiavanie zásady právneho štátu je jednou zo základných hodnôt, na ktorých Únia spočíva, ako to vyplýva z článku 2 ZEÚ a preambúl Zmluvy EÚ a Charty. Rešpektovanie zásady právneho štátu je okrem toho podľa článku 49 ZEÚ podmienkou pristúpenia k Únii. Pojem právny štát je – alternatívne formulovaný ako „prednosť práva“ – takisto zakotvený aj v preambule Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 97).

68 Judikatúra Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj činnosť Rady Európy v rámci Európskej komisie pre demokraciu prostredníctvom práva poskytuje len demonštratívny výpočet zásad a noriem, ktoré môžu zahŕňať pojem právny štát. Patria medzi ne zásady zákonnosti, právnej istoty a zákazu svojvôle výkonnej moci, zásady nezávislých a nestranných súdov, účinného súdneho preskúmania vrátane zásad dodržiavania základných práv a rovnosti pred zákonom [pozri v tejto súvislosti zoznam kritérií právneho štátu, ktorý prijala Európska komisia pre demokraciu prostredníctvom práva na svojom stošiestom plenárnom zasadnutí (Benátky, 11. až 12. marca 2016)]. Okrem toho v kontexte vonkajšej činnosti Únie niektoré právne nástroje uvádzajú ako zásadu spadajúcu pod pojem právny štát okrem iného aj boj proti korupcii [pozri napríklad nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1638/2006 z 24. októbra 2006, ktorým sa stanovujú všeobecné ustanovenia zriaďujúce nástroj európskeho susedstva a partnerstva (Ú. v. EÚ L 310, 2006, s. 1)] (rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 98).

69 Okrem toho treba pripomenúť, že stíhanie hospodárskych trestných činov, akým je aj sprenevera štátnych finančných prostriedkov, je dôležitý nástroj boja proti korupcii a tento boj predstavuje v kontexte vonkajšej činnosti Únie zásadu, ktorá spadá pod pojem právny štát (rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 141).

70 Hoci nemožno vylúčiť, že určité správanie súvisiace so spreneverou štátnych prostriedkov môže ohroziť právny štát, nemožno pripustiť, aby dôvodom zásahu Únie s cieľom posilniť a podporiť právny štát v tretej krajine v rámci jej právomoci v oblasti SZBP bol akýkoľvek prípad sprenevery štátnych prostriedkov spáchaný v tejto krajine. Na to, aby bolo možné konštatovať, že sprenevera štátnych prostriedkov môže odôvodniť činnosť Únie v rámci SZBP vychádzajúcu z cieľa spočívajúceho

v upevňovaní a podporovaní právneho štátu, je prinajmenšom nevyhnutné, aby vytýkané skutočnosti boli spôsobilé ohroziť inštitucionálne a právne zásady dotknutej krajiny (rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 99).

71 Z toho vyplýva, že relevantné kritérium je v súlade s právnym poriadkom Únie iba vtedy, keď mu možno pripísať význam, ktorý je obsiahnutý v normách vyššej právnej sily, ktoré musí dodržiavať, a konkrétne s cieľom spočívajúcim v posilnení a podpore právneho štátu na Ukrajine. Tento výklad navyše umožňuje rešpektovať širokú mieru voľnej úvahy, ktorú má Rada pri vymedzovaní všeobecných kritérií zápisu do zoznamu, a zároveň zaručiť v zásade úplné preskúmanie zákonnosti aktov Únie z hľadiska základných práv (pozri rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 100 a citovanú judikatúru).

72 Relevantné kritérium treba teda vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje abstraktne na akúkoľvek spreneveru štátnych prostriedkov, ale vzťahuje sa skôr na spreneveru štátnych prostriedkov alebo aktív, ktorá so zreteľom na výšku alebo druh spreneverených prostriedkov alebo aktív, alebo okolnosti, za ktorých k tejto sprenevere došlo, prinajmenšom môže viesť k ohrozeniu inštitucionálnych a právnych základov Ukrajiny, a to najmä k porušeniu zásad zákonnosti, zákazu svojvôle exekutívy, účinného súdneho preskúmania a rovnosti pred zákonom, a v konečnom dôsledku k ohrozeniu rešpektovania zásad právneho štátu v tejto krajine. Takto vykladané kritérium je primerané relevantným cieľom Zmluvy o EÚ a je s nimi v súlade (rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 101).

73 So zreteľom na túto judikatúru, ktorú účastníci konania nespochybňujú, treba prijať záver, že takto vykladané relevantné kritérium nie je protiprávne a mohlo byť zavedené právnymi aktmi založenými na článku 29 ZEÚ a na článku 215 ZFEÚ, ktoré tak predstavujú vhodný právny základ.

74 Z toho ďalej vyplýva, že stanovením relevantného kritéria Rada neporušila článok 40 prvý odsek ZEÚ, podľa ktorého uskutočňovaním spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky nie je dotknuté uplatňovanie postupov a rozsah právomocí inštitúcií ustanovených zmluvami na výkon právomocí Únie uvedených v článkoch 3 až 6 ZFEÚ.

75 Napokon treba pripomenúť, že podľa judikatúry je BPG jedným z najvyššie postavených súdnych orgánov na Ukrajine, keďže tam koná v postavení prokuratúry pri výkone trestného súdnictva a je zodpovedný za vyšetrovanie v rámci prípravnej fázy trestného konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. októbra 2017, Janukovič/Rada, C-598/16 P, neuverejnený, EU:C:2017:786, bod 53). Okrem toho už bolo rozhodnuté, že z dôkazov BPG za predpokladu, že ich obsah je dostatočne presný, možno odôvodniť prijatie reštriktívnych opatrení voči osobám, ktoré sú predmetom trestného konania v súvislosti so zneužitím štátnych finančných prostriedkov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2016, Janukovič/Rada, T-346/14, EU:T:2016:497, bod 139), ako napokon pripúšťa aj žalobca.

76 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je namieste zamietnuť všetky výhrady žalobcu založené na nezákonnosti, neprimeranosti relevantného kritéria a nedostatočnosti jeho právneho základu.

77 Treba však preskúmať, či sa Rada pri uplatňovaní relevantného kritéria voči žalobcovi, vykladaného v zmysle uvedenom okrem iného v bode 72 vyššie, dopustila zjavne nesprávneho posúdenia.

O existencii zjavne nesprávnych posúdení pri uplatňovaní relevantného kritéria v prípade žalobcu

78 Žalobca v podstate tvrdí, že Rada pri prijatí napadnutých právnych aktov nemala k dispozícii dostatočne silný skutkový základ.

79 Rada podporovaná Komisiou spochybňuje tvrdenia žalobcu.

80 Pred podrobnejším preskúmaním tohto tvrdenia treba uviesť úvodné poznámky týkajúce sa súdneho preskúmania a povinností Rady.

O súdnom preskúmaní a povinnostiach Rady

81 Podľa judikatúry prináleží súdu Únie v rámci jeho súdneho preskúmania reštriktívnych opatrení priznať Rade širokú mieru voľnej úvahy pri definovaní všeobecných kritérií vymedzujúcich okruh osôb, ktoré môžu byť predmetom takýchto opatrení (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 81 a citovanú judikatúru).

82 Účinnosť súdneho preskúmania zaručená v článku 47 Charty však vyžaduje, aby sa súd Únie pri preskúmaní zákonnosti dôvodov, o ktoré sa opiera rozhodnutie zapísať meno určitej osoby do zoznamu osôb, na ktoré sa uplatňujú reštriktívne opatrenia, uistil o tom, či sa toto rozhodnutie, ktoré má, pokiaľ ide o túto osobu, individuálny dosah, opiera o dostatočne silný skutkový základ. To zahŕňa overenie skutočností uvádzaných v zhrnutí dôvodov uvedeného rozhodnutia tak, aby súdne preskúmanie nebolo obmedzené len na abstraktné posúdenie pravdepodobnosti uvádzaných dôvodov, ale aby sa týkalo otázky, či sú tieto dôvody, alebo aspoň jeden z nich, ktorý je sám osebe dostatočný na odôvodnenie tohto rozhodnutia, dostatočne presne a konkrétne podložené (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 82 a citovanú judikatúru).

83 Podľa judikatúry Rada nie je povinná z úradnej moci a systematickým spôsobom vykonávať vlastné prešetrovanie alebo overovanie s cieľom získať dodatočné spresnenia, ak už má k dispozícii dôkazy, ktoré predložili orgány tretej krajiny, aby mohla prijať reštriktívne opatrenia proti osobám, ktoré z tejto krajiny pochádzajú a proti ktorým sa tam vedie súdne konanie (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 83 a citovanú judikatúru).

84 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, ako sa už uviedlo v bode 75 vyššie, že BPG je jedným z najvyšších ukrajinských súdnych orgánov.

85 Je nesporné, že v prejednávanej veci prináležalo Rade starostlivo a nestranne preskúmať dôkazy, ktoré jej zaslali ukrajinské orgány, najmä s prihliadnutím na pripomienky a dôkazy svedčiace v prospech žalobcu, ktoré predložil. Navyše pri prijímaní reštriktívnych opatrení je Rada povinná rešpektovať zásadu riadnej správy vecí verejných zakotvenú v článku 41 Charty, ku ktorej sa podľa ustálenej judikatúry pripája povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 85 a citovanú judikatúru).

86 Z judikatúry tiež vyplýva, že na posúdenie povahy, spôsobu a intenzity dokazovania, ktoré možno od Rady požadovať, je potrebné zohľadniť povahu a osobitnú pôsobnosť reštriktívnych opatrení, ako aj ich cieľ (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 86 a citovanú judikatúru).

87 V tejto súvislosti, ako vyplýva z odôvodnení 1 a 2 rozhodnutia 2014/119 (pozri bod 3 vyššie), toto rozhodnutie spadá do všeobecnejšieho rámca politiky Únie, ktorá smeruje k podpore ukrajinských orgánov a je zameraná na politickú stabilizáciu Ukrajiny. Zodpovedá tak cieľom SZBP, ktoré sú definované najmä v článku 21 ods. 2 písm. b) ZEÚ, podľa ktorého Únia uskutočňuje medzinárodnú spoluprácu s cieľom upevňovať a podporovať demokraciu, právny štát, ľudské práva a zásady medzinárodného práva (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 87 a citovanú judikatúru).

88 Práve v tomto rámci dotknuté reštriktívne opatrenia stanovujú zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov najmä tých osôb, ktoré boli identifikované ako osoby zodpovedné za spreneveru ukrajinských štátnych finančných prostriedkov. Uľahčenie opätovného získania týchto prostriedkov totiž posilňuje a podporuje právny štát na Ukrajine (pozri body 68 až 72 vyššie).

89 Z toho vyplýva, že dotknuté reštriktívne opatrenia nemajú za cieľ sankcionovať protiprávne konanie, ktorého sa dopustili dotknuté osoby, ani ich naopak odrádzať od toho, aby takto konali. Jediným cieľom týchto opatrení je umožniť ukrajinským orgánom odhaľovať spreneveru štátnych finančných prostriedkov, ku ktorej došlo, a podporiť možnosť týchto orgánov získať prospech z tejto sprenevery späť. Majú preto výhradne zabezpečovaciu povahu (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 89 a citovanú judikatúru).

90 Dotknuté reštriktívne opatrenia, ktoré prijala Rada na základe právomocí vyplývajúcich z článkov 21 a 29 ZEÚ, nemajú trestnoprávnu povahu. Nemožno ich preto porovnávať s vnútroštátnym rozhodnutím súdu členského štátu o zmrazení finančných aktív, ktoré bolo prijaté v rámci uplatniteľného trestného konania a pri dodržaní záruk ponúkaných týmto konaním. Z toho vyplýva, že požiadavky, ktoré musí Rada splniť v oblasti dôkazov, o ktoré sa opiera zápis osoby do zoznamu osôb, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných aktív, preto nemôžu byť úplne rovnaké ako požiadavky, ktoré musí splniť vnútroštátny súd vo vyššie uvedenom prípade (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 90 a citovanú judikatúru).

91 V prejednávanej veci je úlohou Rady, aby overila jednak to, do akej miery možno na základe informácií, ktoré jej zaslal BPG a o ktoré sa opiera, preukázať, že proti žalobcovi vedú ukrajinské orgány trestné konanie – ako sa uviedlo v odôvodnení jeho zaradenia do dotknutého zoznamu – pre skutky, ktoré možno považovať za spreneveru štátnych finančných prostriedkov, a jednak to, či toto konanie dovoľuje kvalifikovať konanie žalobcu podľa vyššie uvedeného relevantného kritéria. Len v prípade, že by také overovanie k ničomu neviedlo, by Rada musela v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 85 vyššie uskutočniť dodatočné overenie (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 91 a citovanú judikatúru).

92 Okrem toho v rámci spolupráce vymedzenej napadnutými právnymi aktmi (pozri bod 87 vyššie) v zásade Rade neprináleží, aby sama skúmala a posudzovala presnosť a relevantnosť skutočností, z ktorých ukrajinské orgány vychádzajú v trestnom konaní proti žalobcovi pre skutky, ktoré možno kvalifikovať ako spreneveru štátnych finančných prostriedkov. Ako bolo totiž uvedené v bode 89 vyššie, prijatím napadnutých aktov sa Rada neusiluje o to, aby sama sankcionovala spreneveru štátnych finančných prostriedkov, ktorú vyšetrujú ukrajinské orgány, ale o zachovanie možnosti týchto orgánov zistiť takúto spreneveru a získať prospech z nej späť. Práve týmto orgánom preto prináleží, aby v rámci uvedených konaní overili skutočnosti, z ktorých vychádzajú, a prípadne z nich vyvodili dôsledky, pokiaľ ide o výsledok týchto konaní. Okrem toho tak, ako vyplýva z bodu 90 vyššie, povinnosti Rady v rámci napadnutých právnych aktov sa nemôžu klásť na roveň povinnostiam vnútroštátneho súdneho orgánu členského štátu v rámci trestného konania týkajúceho sa zmrazenia majetku, najmä pokiaľ sa vedie v rámci medzinárodnej spolupráce v trestných veciach (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 92 a citovanú judikatúru).

93 Tento výklad potvrdzuje aj bod 77 rozsudku z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), v ktorom Súdny dvor rozhodol, že za okolností, ktoré sú podobné okolnostiam prejednávanej veci, Rade alebo Všeobecnému súdu neprináleží preskúmať dôvodnosť vyšetrovaní, ktorých predmetom sú žalobcovia, ale len dôvodnosť zmrazenia finančných prostriedkov s ohľadom na žiadosť o právnu pomoc egyptských orgánov.

94 Rada sa nepochybne nemusí za každých okolností stotožniť s konštatovaniami ukrajinských orgánov uvedenými v dokumentoch, ktoré jej tieto orgány predložili. Takýto postup by nebol v súlade so zásadou riadnej správy vecí verejných a vo všeobecnosti ani s povinnosťou inštitúcií Únie dodržiavať

základné práva v rámci uplatňovania práva Únie v zmysle článku 6 ods. 1 prvého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 51 ods. 1 Charty (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 94 a citovanú judikatúru).

95 Rade však prináleží, aby podľa okolností prejednávanej veci preskúmala potrebu uskutočniť dodatočné overovania a osobitne potrebu požiadať ukrajinské orgány o predloženie dodatočných dôkazov v prípade, že už predložené dôkazy sú nedostatočné. Nemožno totiž vylúčiť, že skutočnosti, s ktorými sa Rada oboznámila buď prostredníctvom samotných ukrajinských orgánov, alebo inak, vyvolajú v tejto inštitúcii pochybnosť o dostatočnej povahe dôkazov, ktoré uvedené orgány už predložili. Okrem toho v rámci možnosti, ktorú musia mať dotknuté osoby a ktorá spočíva v prednesení pripomienok k dôvodom Rady na ponechanie ich mena v dotknutom zozname, môžu tieto osoby uviesť také skutočnosti, či dokonca skutočnosti svedčiace v ich prospech, ktoré vyžadujú dodatočné overovanie zo strany Rady. Konkrétne – aj keď Rade neprináleží, aby nahrádzala ukrajinské súdne orgány pri posudzovaní dôvodnosti trestných konaní, ktoré sa uvádzali v listoch BPG, – nemožno vylúčiť, že s ohľadom najmä na pripomienky žalobcu bude táto inštitúcia povinná požiadať ukrajinské orgány o objasnenie skutočností, z ktorých tieto konania vychádzajú (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 95 a citovanú judikatúru).

96 Konkrétne argumenty žalobcu teda treba preskúmať s ohľadom na tieto úvahy.

O nedostatočnej povahe informácií, ktoré poskytol BPG

97 Po prvé, žalobca tvrdí, že Rada nesie dôkazné bremeno pri prijímaní reštriktívnych opatrení voči určitej osobe a že každé rozhodnutie prijaté v tejto súvislosti sa musí zakladať na dostatočne pevnom skutkovom základe, ktorý umožňuje preukázať tak existenciu trestného konania, ktoré sa týka tejto osoby ako aj konkrétnych skutkov spočívajúcich vsprenevere štátnych finančných prostriedkov, ktoré by mohli viesť k ohrozeniu inštitucionálnych a právnych základov Ukrajiny. V tejto súvislosti žalobca zdôrazňuje, že sprenevera finančných prostriedkov, ktorá sa mu vytýka v listoch BPG, o ktoré sa Rada opiera, najmä z 25. júla 2016, súvisí s nehnuteľným majetkom, ktorý sa nachádza na Ukrajine a vzhľadom na jeho povahu sa nemôže previesť do zahraničia. Tento list neobsahuje dostatočné podrobnosti a nevysvetľuje, ako mohol žalobca získať sumu [*dôverné*] ukrajinských hrivien (UAH), ktorá sa v nich uvádza. Preto mohlo údajnej sprenevere zabrániť len konanie ukrajinských orgánov, takže zmrazenie finančných prostriedkov žalobcu, o ktorom rozhodla Rada, nemalo na túto údajnú spreneveru žiadny vplyv.

98 Žalobca dodáva, že Rada nemôže vyvodiť argument zo skutočnosti, že v liste BPG z 25. júla 2016 sa uvádza, že počas vyšetrovania bol na základe rozhodnutí okresného súdu [*dôverné*] (ďalej len „okresný súd“) prijatých v rokoch 2014 a 2015 majetok [*dôverné*] zabavený na žiadosť vyšetrovateľa. Jediná informácia týkajúca sa priamo žalobcu sa totiž týka zabavenia [*dôverné*], čo nemôže predstavovať usvedčujúci dôkaz v trestnom konaní týkajúcom sa údajnej sprenevery nehnuteľnosti v hodnote [*dôverné*] UAH.

99 Rada podporovaná Komisiou tvrdí, že sprenevera finančných prostriedkov, ktorá sa vytýka žalobcovi, mala za následok stratu verejných finančných prostriedkov alebo majetku na Ukrajine. Ukrajina bola totiž zbavená vlastníckeho a užívacieho práva spojeného so zneužitými prostriedkami alebo majetkom vrátane daní, ktoré by tieto prostriedky mohli priniesť, a to až do okamihu, keď bude uvedená sprenevera napravená, napríklad právoplatným rozhodnutím súdu. Okrem toho Rada uvádza, že uznesením z 3. októbra 2014 okresný súd nariadil zabavenie [*dôverné*].

100 Medzi účastníkmi konania je nesporné, že pri prijatí napadnutých aktov sa Rada v podstate opierala o informácie obsiahnuté v liste BPG z 25. júla 2016 a odpovediach BPG.

101 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že tento list obsahuje informácie prebrané do bodu 49 vyššie.

102 BPG tiež uviedol, že skutočnosti uvedené v predmetnom liste zodpovedajú trestnému činu uvedenému v článku 191 ods. 5 ukrajinského trestného zákona, ktorý sa týka sprenevery cudzieho majetku prostredníctvom sprisahania skupiny jednotlivcov, ktorá sa týka mimoriadne vysokej sumy.

103 Okrem toho BPG uviedol, že počas vyšetrovania bol majetok [*dôverné*] zabavený na žiadosť vyšetrovateľa na základe rozhodnutí okresného súdu z rokov 2014 a 2015.

104 Za týchto okolností treba konštatovať, že Rada pri prijímaní napadnutých aktov mala k dispozícii dostatočne presné informácie, pokiaľ ide o porušenia, z ktorých bol žalobca podozrivý, a o stav súvisiaceho konania.

105 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že v prejednávanej veci ide o to, že spreneveril nehnuteľnosti, ktoré vzhľadom na ich povahu nemožno previesť mimo Ukrajiny, treba uviesť, že relevantné kritérium nestanovuje, že na zaradenie osoby musí existovať riziko, že verejné prostriedky, ktoré sa údajne spreneverili, sa môžu previesť do zahraničia. Odkaz na zneužitie verejných finančných prostriedkov tak v prípade, že je dôvodný, sám osebe stačí na odôvodnenie reštriktívnych opatrení voči žalobcovi (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 106 a citovanú judikatúru).

106 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že pojem sprenevera štátnych finančných prostriedkov zahŕňa akékoľvek konanie spočívajúce v neoprávnenom použití prostriedkov patriacich verejnoprávnym subjektom, alebo ktoré sú pod ich dohľadom, na účely, ktoré sú v rozpore s tými, na ktoré sú tieto prostriedky určené, a to najmä na súkromné účely. Pod uvedený pojem totiž spadá len také použitie, ktoré má za následok zásah do finančných záujmov týchto verejnoprávnych subjektov, a teda spôsobenie škody, ktorú možno finančne vyčísliť (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 107 a citovanú judikatúru).

107 Tak široký výklad dotknutého pojmu je nevyhnutný na dosiahnutie plného potrebného účinku rozhodnutia 2014/119 s ohľadom na dosiahnutie jeho cieľov posilnenia právneho štátu na Ukrajine. Vzhľadom na čisto zabezpečovaciu povahu sporného opatrenia sa v prejednávanej veci neuplatní ani všeobecná zásada zákonnosti trestných činov a trestov práva Únie zakotvená v článku 49 ods. 1 prvej vete Charty, ani zásada prezumpcie neviny zakotvená v článku 48 ods. 1 Charty, a v dôsledku toho nemôžu takému výkladu brániť (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 109 a citovanú judikatúru).

108 V prejednávanej veci, ako správne uvádza Rada, sprenevera verejných finančných prostriedkov alebo aktív, opísaná v liste z 25. júla 2016, v rozsahu, v akom pretrváva a nebola napravená, napríklad na základe súdneho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, spôsobuje škodu Ukrajine ako štátu, ktorý je zbavený svojich majetkových a užívacích práv spojených s používaním finančných prostriedkov alebo sprenevereného majetku vrátane daní, ktoré by mohli priniesť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 110 a citovanú judikatúru).

109 Skutočnosť, že v dôsledku reštriktívnych opatrení stanovených v napadnutých aktoch sú finančné prostriedky žalobcu v celej Únii zmrazené, prispieva v prípade, že žalobca je odsúdený, k uľahčeniu úlohy ukrajinských orgánov, ktorou je vymáhať spreneverené verejné finančné prostriedky a aktíva späť, a dopĺňa opatrenia prijaté na vnútroštátnej úrovni, ako napríklad zabavenie majetku na základe rozhodnutia okresného súdu (pozri bod 103 vyššie) (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 111 a citovanú judikatúru).

110 Za predpokladu, že obvinenia voči žalobcovi ukrajinské súdy vyhlásia za dôvodné a nariadia vymáhanie sprenevervených finančných prostriedkov, toto vymáhanie sa totiž môže vykonať aj s využitím finančných prostriedkov, ktoré žalobca mohol uložiť v Únii. V tejto súvislosti nie je dôležité, či tieto prípadné finančné prostriedky majú svoj pôvod v transakcii, ktorá je predmetom vyšetrovania

týkajúceho sa žalobcu, keďže jej účelom je uľahčiť Ukrajine ako štátu vymáhanie finančných prostriedkov, o ktoré nemala byť nikdy pripravená (pozri rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 112 a citovanú judikatúru).

111 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy sa tieto tvrdenia musia zamietnuť.

112 Po druhé, žalobca pripomína, že pred Radou tvrdil, že skutočnosti, ktoré sa mu vytýkajú v liste BPG z 25. júla 2016, pochádzali z rokov 2006 a 2007 a už boli preskúmané v roku 2008 ukrajinskými súdmi, ktoré nezistili nič protiprávne. Podľa žalobcu je síce pravda, že Rada na jeho argumenty reagovala v tejto súvislosti položením otázok BPG, ale odpovede tohto orgánu neboli uspokojivé, najmä pokiaľ ide o dodržanie zásady *ne bis in idem*, takže Rada nemohla usudzovať, že má k dispozícii dostatočné skutočnosti na odôvodnenie ponechania jeho mena v dotknutom zozname. Okrem toho žalobca tvrdí, že Rada mu nemôže vytýkať, že nepredložil dokumentáciu na podporu týchto argumentov, pretože Rada má povinnosť uistiť sa, že má k dispozícii pevný skutkový základ.

113 Rada, ktorú podporuje Komisia, poukazuje na to, že žalobca nepredložil žiadne relevantné súdne rozhodnutia týkajúce sa tvrdenia, že skutkové okolnosti, ktoré mu boli vytýkané, už boli preskúmané zo strany ukrajinských súdov. V tejto súvislosti Rada zastáva názor, že bola proaktívna v rozsahu, v akom požiadala BPG o doplňujúce informácie, pričom BPG v odpovediach na otázky Rady poskytol nevyhnutné spresnenia a okrem iného uviedol, že dotknuté skutočnosti neboli posúdené z hľadiska trestného práva. Uplatnenie zásady *ne bis in idem* je teda vylúčené. Za týchto okolností mala Rada k dispozícii dostatočne pevný skutkový základ na to, aby odôvodnila ponechanie reštriktívnych opatrení voči žalobcovi v platnosti.

114 Treba pripomenúť, že na základe tvrdení, ktoré žalobca uviedol v rámci veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada (T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166), Rada položila BPG určité otázky, najmä s cieľom overiť tvrdenie žalobcu, že skutkové okolnosti, ktoré mu boli vytýkané v rámci trestného konania uvedeného v liste BPG z 30. novembra 2015, ktoré sa zhoduje s trestným konaním uvedeným v liste z 25. júla 2016, sa týkali obdobia rokov 2006 – 2007 a ukrajinské súdy ich už preskúmali.

115 Odpovede BPG na otázky Rady sú uvedené v pracovnom dokumente Rady zo 16. novembra 2016. Podľa tohto dokumentu, po prvé, transakcie s nehnuteľnosťami spojené so spreneverou vytýkanou žalobcovi sa uskutočnili v rokoch 2006 a 2007, a to na základe dohody o výmene [*dôverné*]:

[*dôverné*].

[*dôverné*].

[*dôverné*].

116 Žalobca po tom, čo mu Rada odovzdala odpovede BPG, listom z 13. januára 2017 okrem iného odpovedal, že dohodu o výmene [*dôverné*] uznali ako právoplatnú ukrajinské súdy viacerými rozhodnutiami v rokoch 2008 a 2009, [*dôverné*] a okresné súdy, pričom všetky konštatovali neexistenciu protiprávnosti. Žalobca okrem toho uviedol, že v roku 2009 BPG overil legitimitu jeho konania okrem iného pri uzatváraní tejto dohody a uznal neexistenciu protiprávnosti.

117 Medzi účastníkmi konania je nesporné, že Rada po prečítaní listu žalobcu z 13. januára 2017 nepožiadala BPG o doplňujúce informácie. Rada v tejto súvislosti tvrdí, že sa mohla obmedziť na zohľadnenie podrobných informácií, ktoré jej BPG už poskytol, pretože žalobca vo svojom liste nepriložil súdne rozhodnutia, ktoré v ňom uviedol.

118 Žalobca zastáva názor, že odpovede BPG boli veľmi všeobecné a obsahovali málo informácií. Podľa žalobcu totiž BPG napriek tomu, že potvrdil, že skutky pripísané žalobcovi z rokov 2006 a 2007 sa považovali za zákonné, tvrdí, že prebiehajúce prešetrovanie poskytlo dôkazy o vine bez spresnenia akejkoľvek ďalšej skutočnosti v súvislosti s týmto vyšetrovaním. Okrem toho BPG neuvádza dôvody, pre ktoré sa nové vyšetrovanie považuje za zlučiteľné so zásadou *ne bis in idem*.

119 V tejto súvislosti treba usudzovať, že vzhľadom na skutočnosti, ktoré uvádza žalobca, mala sa Rada znovu obrátiť na BPG na základe zásad pripomenutých v bodoch 94 a 95 vyššie.

120 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, totiž na základe dôkazov, ktoré mala k dispozícii, nemožno vylúčiť, že trestné konanie, o ktoré sa oprela v súvislosti so zachovaním reštriktívnych opatrení týkajúcich sa žalobcu, porušuje zásadu *ne bis in idem*.

121 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že v liste z 13. januára 2017 sa žalobca odvolal nielen na rozhodnutia hospodárskych a správnych súdov, ale aj na rozhodnutie okresného súdu, teda toho istého súdu, ktorý je spomenutý v liste BPG z 25. júla 2016.

122 [*dôverné*].

123 Po tretie, treba pripomenúť, že zásada *ne bis in idem* je všeobecnou zásadou práva Únie, ktorá sa uplatňuje bez ohľadu na akékoľvek iné ustanovenie (rozsudok z 18. októbra 2001, X/ECB, T-333/99, EU:T:2001:251, bod 149).

124 Pokiaľ ide o súdy členských štátov, táto zásada je zakotvená v článku 50 Charty.

125 Okrem toho je potrebné odvolať sa na článok 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísanému v Ríme 4. novembra 1950, s názvom „Právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný“, ktorý znie takto:

„1. Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcom právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

2. Ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania podľa zákona a trestného poriadku príslušného štátu, ak nové alebo novo odhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodovanie vo veci.“

126 V tejto súvislosti treba uviesť, že tento protokol sa vzťahuje aj na Ukrajinu.

127 Podľa judikatúry je možné, že rozhodnutie, ktoré vydal orgán oprávnený zúčastňovať sa trestného súdnictva v príslušnom vnútroštátnom právnom poriadku, ktorým sa ukončuje trestné stíhanie proti obvinenému, za určitých podmienok má za následok, že trestné stíhanie musí byť definitívne zastavené. V takomto prípade treba situáciu dotknutej osoby považovať za patriacu do rozsahu pôsobnosti zásady *ne bis in idem*, a to napriek skutočnosti, že žiadny súd v rámci tohto konania nekonal a že rozhodnutie prijaté na jeho konci nemá formu rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge, C-187/01 a C-385/01, EU:C:2003:87, body 27 až 31). Zásada *ne bis in idem* sa naopak neuplatní pri rozhodnutí, ktorým orgán členského štátu po vecnom preskúmaní veci, ktorá mu bola predložená, nariadil zastavenie trestného stíhania v štádiu konania pred vznesením obvinenia voči osobe podozrivej zo spáchania trestného činu, pokiaľ toto rozhodnutie o zastavení podľa vnútroštátneho práva tohto štátu nevylučuje s konečnou platnosťou obžalobu a nie je prekážkou nového trestného stíhania za ten istý čin v tomto štáte (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2008, Turanský, C-491/07, EU:C:2008:768, bod 45).

128 Vzhľadom na uvedené úvahy je potrebné konštatovať, že informácie, ktoré mala Rada k dispozícii na základe odpovedí BPG, keď prijímala napadnuté akty, jej neumožňovali určiť, či trestné konanie týkajúce sa žalobcu, ktorého existencia bola základom pre zachovanie reštriktívnych opatrení voči nemu, porušuje zásadu *ne bis in idem*, keďže Rada nepoznala obsah rozhodnutia okresného súdu a rozhodnutí BPG uvedených žalobcom v liste z 13. januára 2017.

129 Hoci Rade neprináleží overovať dôvodnosť trestných konaní prebiehajúcich na Ukrajine (pozri body 91 až 93 vyššie), ani jej neprináleží posudzovať súlad týchto postupov s uplatniteľnými procesnými pravidlami podľa ukrajinského práva (rozsudok z 22. marca 2018, Stavyckyj/Rada, T-242/16, neuverejnený, EU:T:2018:166, bod 134), je napriek tomu povinná uistiť sa, že trestné konanie, o ktoré sa opiera na účely zachovania reštriktívnych opatrení voči osobe, nie je v rozpore so zásadou *ne bis in idem*, pokiaľ jej dotknutá osoba poskytne dôkazy, na základe ktorých môžu vzniknúť pochybnosti v tejto súvislosti.

130 Je síce pravda, že vo svojom liste z 13. januára 2017 žalobca výslovne neuviedol zásadu *ne bis in idem* ani nepredložil rozhodnutia ukrajinských orgánov, ktoré by mohli preukázať, že konania, ktorých je predmetom, porušujú túto zásadu, nič to však nemení na tom, že informácie, ktoré poskytol, boli dostatočné na vznik povinnosti Rady požiadať BPG o dodatočné informácie, a to aj vzhľadom na obsah odpovedí, ktoré BPG poskytol a ktoré poukazovali najmä na skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní sa rozhodli nezačať trestné konania (pozri bod 115 vyššie).

131 V tejto súvislosti treba spresniť, že otázkou nie je to, či Rada vzhľadom na dôkazy, s ktorými sa oboznámila, mala vymazať meno žalobcu zo zoznamu, keďže trestné konanie vedené proti nemu porušovalo zásadu *ne bis in idem*, ale to, či mala tieto skutočnosti zohľadniť a vykonať dodatočné overenie alebo si vyžiadať vysvetlenie od ukrajinských orgánov. Preto postačuje, aby uvedené dôkazy mohli vyvolať oprávnené pochybnosti, pokiaľ ide o priebeh vyšetrovania a dostatočnú povahu informácií poskytnutých zo strany BPG (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. februára 2018, Kľujev/Rada, T-731/15, EU:T:2018:90, bod 242).

132 Okrem toho treba uviesť, že v čase prijatia napadnutých aktov bol žalobca predmetom reštriktívnych opatrení už niekoľko rokov, a to stále v dôsledku existencie toho istého trestného konania vedeného BPG. V tejto súvislosti BPG jednak mal byť v zásade schopný poskytnúť Rade všetky doplňujúce informácie, ktoré mohla potrebovať, a jednak Rada mala dospieť k názoru, že musí ešte hlbšie preskúmať otázku prípadného porušenia základnej zásady, akou je zásada *ne bis in idem*, zo strany ukrajinských orgánov v neprospech žalobcu.

133 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba konštatovať, že Rada sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že prijala napadnuté akty bez toho, aby ukrajinské orgány požiadala o dodatočné informácie, čo postačuje na zrušenie týchto aktov, pokiaľ ide o žalobcu, bez toho, aby bolo potrebné skúmať jeho ďalšie tvrdenia.

134 Pokiaľ ide o subsidiárny návrh Rady (pozri bod 36 druhú zarážku vyššie), v podstate na zachovanie účinkov rozhodnutia 2017/381 až dovtedy, kým uplynie lehota stanovená na podanie odvolania, a v prípade, že by bolo podané odvolanie, až do rozhodnutia o tomto odvolaní, stačí uviesť, že rozhodnutie 2017/381 bolo účinné len do 6. marca 2018. V dôsledku toho nemá zrušenie napadnutého rozhodnutia týmto rozsudkom vplyv na obdobie po tomto dátume, takže o otázke zachovania účinkov tohto rozhodnutia nie je potrebné rozhodnúť (pozri rozsudok zo 6. júna 2018, Arbuzov/Rada, T-258/17, EU:T:2018:331, bod 107 a citovanú judikatúru).

O trovách

135 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada nemala vo veci úspech, treba jej uložiť povinnosť nahradiť troviť konania žalobcu v súlade s návrhom žalobcu.

136 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku znášajú inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, svoje vlastné trovy konania. Z toho vyplýva, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Rady (SZBP) 2017/381 z 3. marca 2017, ktorým sa mení rozhodnutie 2014/119/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu na Ukrajine, a vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) 2017/374 z 3. marca 2017, ktorým sa vykonáva nariadenie (EÚ) č. 208/2014 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu na Ukrajine, sa zrušujú v rozsahu, v akom bolo meno Edwarda Stavyckého ponechané v zozname osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa vzťahujú tieto reštriktívne opatrenia.**

2. **Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania E. Stavyckého.**

3. **Európska komisia znáša vlastné trovy konania.**

Berardis Spielmann Csehi

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 30. januára 2019.

Podpisy